

EL MELICACO BURLETA (7) LA GENT

Un relat de: [Jacques Fiston](#)

LA GENT

Us heu aturat a pensar en la quantitat de gent que al llarg dels anys hem conegut o hi hem tingut algun tipus de relació? Centenars, milers?

Les categories del nivell de coneixement i de proximitat són en ordre de menor a major confiança, les següents: saludats, coneguts, companys i amics. La família és una altra història i la deixem per un altre "melicaco".

Alguns dels qui considero els meus millors amics, els conec des de fa més de quaranta anys, i em resulta curiós que en algun cas, malgrat puguin passar dos o tres anys sense veure'ns, quan ens retrobem és com si l'últim cop que vam coincidir fos el dia anterior.

Però l'objectiu d'aquest "melicaco", no és fer un panegíric de l'amistat, si no parlar de les persones que estan en les altres categories de coneixement: saludats, coneguts i companys.

Aquí hi ha de tot! Si em permeteu repassaré unes quantes tipologies de les que em fan més ràbia, segur que coneixeu a algú que coincideix amb alguna d'elles.

"Els saberuts": Són aquelles persones que ho saben tot i si no ho saben, s'ho inventen. Amb aquests, no pots parlar de res perquè de seguida et prenen la paraula i només xerren ells. Sigui del tema que sigui, tan se val que parlis del fred que fa, com de la fissió nuclear, ells ho saben! Si mai us en trobeu un feu la prova; intenteu parlar d'una qüestió complicada, que creieu que només vosaltres sabeu (algun tema de física quàntica, per exemple). Doncs dominen el tema! Donen poques opcions al debat. Ara, això sí, resulta divertit observar com s'escolten a ells mateixos i la quantitat de bajanades que acostumen a deixar anar.

"Els empenyats": Els reconeixereu per la seva expressió a la cara. Acostumen a trobar-ho tot malament. I quan dic tot, és tot. Si plou perquè plou, si fa sol perquè fa sol, la feina dels altres és horrible, la seva també, la resta de persones són uns ineptes, només ells fan les coses bé. Habitualment fan cara d'enfadats i em pregunto si són gaire feliços. A alguns d'aquests no recordo haver-los vist mai rient. No vull saber la opinió que tenen de mi. Uf!

"Els contra": Aquesta gent et porta sempre la contraria. N'hi ha que són uns autèntics especialistes. Sempre troben arguments per rebatre les teves opinions. Si expliques que t'ha agradat un determinat llibre, automàticament comenten que el llibre és una porqueria, que l'autor no sap escriure etc. etc. etc. Si els fas gaire cas et deixen fet pols, et poden fer creure que tot allò que t'agrada és una porqueria i allò que no t'agrada és el millor que hi ha. Una vegada amb una persona d'aquestes vaig fer una prova. Un dia comentant un programa de televisió amb una companya de feina, vaig comentar que m'agradava força; immediatament va carregar contra el programa. Unes setmanes després va venir bé a la conversa i vaig tornar a parlar del mateix programa, però aquest cop vaig dir que no m'agradava gens. Què creieu que va comentar? Doncs que era tan bo i va exposar les mil meravelles. No entenc quin divertiment hi troben.

"Els perdonen": Acostumen a ser comercials o treballar en alguna feina similar. Tenen una amabilitat exagerada i manifestament falsa. Acostumen a ser força contundents i en ocasions agressius en la manera d'intentar convèncer-te. Una vegada un d'aquests que havia aparcat en la meua plaça de pàrquing, així que va arribar amb un somriure d'orella a orella em va deixar anar "Perdoni les disculpes..." Un crac!

"Els velociraptors": Aquests fan por. Van per parelles i, acostumen a ser especialistes en bronques, parlen fort i t'acorralen. L'hàbitat natural d'aquest espècimen acostuma ser la feina, encara que poden actuar en qualsevol escenari. Tenen algunes semblances amb els empenyats, però són més terribles. Primer s'acosta un per queixar-se d'alguna cosa, i en breus segons veus com s'acosta la parella. Es col·loquen estratègicament per mantenir-te controlat, et tallen el pas i si et bellugues van canviant de posició per evitar que puguis fugir. Parlen fort i cridant i el to sempre és amenaçador. A mida que van bramant se't van acostant per reforçar la seva superioritat. Són difícils de tractar.

"Els tibats": Segur que en coneixeu més d'un. Són bona gent però tenen un defecte. Caminen rectes, fermes, dominant la situació. Són uns creguts i et miren per damunt l'espatlla. Quan entren en una botiga es nota immediatament la seva presència. De debò que tinc por que d'anar tant tiessos pel món algun dia no caiguin d'esquena i prenguin mal.

"Els autocomplaents": Són aquelles persones que es creuen gracioses i acostumen a riure dels seus propis acudits. De fet només riuen ells. Quan creuen que han dit alguna frase enginyosa la repeteixen fins que tothom l'ha sentit i riu ell sol de l'ocurrència "tan divertida" que ha tingut. Són inofensius.

"Els cridaners": Aquests sempre tenen la raó, o això és el què es pensen. Acostumen a tenir poc argumentari, per tant, a l'hora de defensar les seves opinions les repeteixen un cop rere l'altra i parlant fort. No et deixen ficar cullerada i per tant optes per deixar-ho córrer. És la seva estratègia per creure's que tenen la veritat absoluta. Poden aconseguir fer-te empenyar.

"Els sèneca": No parlen, sentencien. Tot allò que diuen va a missa. A diferència dels cridaners aquests argumenten "He llegit molt sobre aquest tema i...". Senten càtedra, el seu posat recorda als tibats. Queden exclosos d'aquest grup els que realment són especialistes en una matèria o tenen un elevadíssim nivell cultural que els permet poder asseverar amb criteri.

Segur que n'hi ha més, però aquests són els principals. A partir d'aquí feu les combinacions que creieu convenientes, i podeu anar repassant les persones que coneixeu i anar-les classificant. Afortunadament la majoria són gent normal i els que podem classificar en aquest llistat són una minoria. O, no?